

L'INTRANSIGENT

Val **10** cènts.

PERIÒDIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

(ADHERIT A LA "UNIÓ CATALANISTA")

BARCELONA
19 Setembre 1918

Actuació Nacionalista Radical

RESULTAT de la política de la Lliga; resultat d'haver anat a apuntalar el règimen en lloc de contribuir a la seva caiguda; resultat d'aquests procediments, beneficiosos si es vol per determinada classe social, però completament negatius per l'ideologia nacionalista, del tot inefficassos per la lliberació de Catalunya, han sigut aquest acoplament de catalans que veient ben clar que no és aquest el camí a fer, s'han decidit a dir-hi la seva.

Es precis, doncs, de que l'esforç de aquests nacionalistes no sigui inútil, de que s'uneixin per a fer tasca positiva totes les entitats nacionalistes radicals i de que, sens defallir, segueixin treballant, predicant, els drets de la Catalunya Nació.

Aquesta campanya té de fer-se mirant a la Europa i a tots els pobles lliures, a totes les demarcacions mundials; és també necessari que'l tractat d'Utrecht sigui llegit i discutit a les Corts, aixís l'estat espanyol sabrà a que atendre; o l'àmplia Autonomia o la total separació, o la doctrina de amor o la rel·ligió de l'odi.

El món marxa molt depressa; han passat ja de moda les polítiques de renovació, els governs d'altura i la camàndula de la espanya gran.

Tantmateix, no és aquesta la hora de resoldre el problema de espanya; més val tornar a la moda primitiva; crec que com a catalans que som, ens escau molt bé aquell moviment d'opinió que es produí quan el banquet de la Unitat de Catalunya. L'apel·lació a la Europa torna a estar de moda—i aquest cop va de veritat—segulm la moda, doncs, nacionalistes catalans, l'hora de espanya ja ha passat; ara és la hora de Catalunya.

El nacionalisme en son aspecte materialista i les reivindicacions obreres

PRESCINDIM de doctrines fonamentals, de drets històrics i de tot quant pugui ésser negat o afirmat, segons l'estat d'esperit. Prescindim de teories i anem a analitzar la suprema realitat dels fets. En la discussió de la reforma del Reglament del Congrés, el diputat Barriobero va presentar una

esmena a l'article 96, en la que demanava que es concedissin dietes als diputats. Després de contestar-li En Sánchez-Guerra manifestant que no podia ésser aital concessió, En Barriobero rectificà dient que si el Govern s'oposava a l'establiment de les mateixes era per por de que podessin anar al Parlament les verdaderes democràcies. I això és una gran veritat. Tant més si s'inclou dins el dictat de verdaderes democràcies a l'actuació obrerista i es té en compte el que econòmicament ha de resultar costós el fer de diputat en un Estat aon la capitalitat del qual, donades ses extensions territorials, ha d'estar per força molt allunyada de la major part dels districtes electorals.

En aquestes condicions, ésser diputat ha d'ésser sinònim d'home de diners. Un obrer, per talent que tingui, si no troba qui el protegeixi, no pot aspirar a ésser diputat. Està clar que obrers de Madrid, Toledo, Guadalajara, Villalba, Getafè, etc., podrien exercir una diputació. Però això, sobres donar lloc a unes condicions de superioritat als castellans, ve a sentar aquest cas concret: els obrers de Catalunya, com els de Vascònia, Astúries, Galícia, València, Mallorca, Andalusia, Aragó, etc., no tenen maneres d'enviar un representant seu que sigui obrer i que sense deixar d'ésser obrer, els representi en el Parlament de l'Estat espanyol.

Els obrers, els que treballen per a viure a Catalunya, ben bé constitueixen un setanta per cent del Cos electoral. I no gens menys, aquests nuclis que constitueixen la verdadera democràcia de Catalunya, no tenen, no poden, ni podran tenir mai veu i vot directe, en la Cambra popular de la legislatura espanyola. S'han de reffiar de les democràcies demagògiques, nament polítiques i absolutament representatives d'interessos burgesos malgrat l'etiqueta doctrinària. I encara que aquest setanta per cent del Cos electoral català, arribés a aconseguir treure, en unes eleccions legislatives, la majoria de diputats per Catalunya i resolgués el miracle d'organització que suposa el pagar tots els gastos de representació, no's cregui ningú que tal cúmul de sacrificis tingués cap eficàcia, puix la veu del proletariat, de la verdadera democràcia catalana, se trobaria ofegada, se trobaria neutralitzada dins el bullir de polítiques ambicions i intrigues que mouen les accions de l'Estat espanyol, cristallitzades en l'actuació parlamentària del Congrés i del Senat.

Això és evident; això són realitats incontrovertibles. I aquestes realitats

constitueixen el principi bàsic del meu sentiment nacionalista català. I el constitueixen, perque soc democràtic. Democràtic, no de la democràcia demagògica, sinó democràtic per convicció i necessitat.

Jo tinc fe en les concessions del nacionalisme català, per la raó de que aquesta teoria ve a quedar reduïda, en aspiracions generals, a que Catalunya tingui un Parlament propi, aon se resolguin les qüestions legislatives de Catalunya, fent als que viuen a nostra terra àrbitres dels seus destins nacionals.

Per lo tant, si triomfa el nacionalisme, la capitalitat de Catalunya residiria a Catalunya mateix. Del que se'n dedueix net i clar que les representacions democràtiques no necessitarien dietes per a poder actuar dins el Parlament legislatiu català; el proletariat de Catalunya no's trobaria amb desavantatges respecte dels de arràn de Madrid; no tindrien de passar per l'esforç d'apendre una mica decorosament un altre idioma que el seu. I sobre tot, amb un xic de bona voluntat i un trocet d'unió—i no ja de l'unió utòpica, de l'unió general i total, sinó de l'unió en cada localitat, sense obeir disciplines superiors—podria dur al nostre Parlament, sinó la majoria completa, una d'aquestes minories que pesen i decideixen en els destins dels pobles.

Es precis de que'ls obrers se convencin, com en Mirbeau, de que la Pàtria és una realitat. I de que les Pàtries naturals són la més absoluta de les necessitats.

No's pot tenir cap dupte respecte de això: de que el triomf del nacionalisme fora bõ en resultats pràctics i positius per a el benestar obrer; de que la victòria del nacionalisme català fora la victòria fonamental de l'estament obrer de Catalunya.

Totes les realitats de l'estat actual de coses ens ho evidencien a sobrança.

F. PINEDA i VERDAGUER
Secretari de Relacions Exteriors
de l'Unió Catalanista

GLOSA

EL CANTAIRE PARALITIC

Des de que tenim ús de raó que el coneixem. Abans, cubria la seva testa una barretina vermella, lleument apoiat amb un bastó corria pels carrers de Barcelona entonant cançons catalanes intercalades amb

Pel nostre periòdic

sol·licitem corresponsals a tots els indrets de Catalunya. Preferim que siguin joves nacionalistes perquè aixís tindran més interès en la venda del mateix.

Els Segadors i la Marsellesa d'en Clavé.

Els seus cants, tant si eren alegres com tristos, tenian tots ells un no se què de dolor.

I aixís anys i anys...

Però cada jorn tenia la seva veu un accènt més adolorit.

Un dia joh tragèdia del pobre paralític li vàrem sentir cantar un «couplet» de moda. Els Segadors ja no's cantà més.

El repertori embrutidor i exòtic anà substituïnt les xamoses cançons del terrer i avui el pobre captaire tocat de capell que té quelcom de «cordobés» passa entonant tristament una cançó de la Raquel...

El paralític ha fet bé en canviar de repertori si amb el de la terra, es moria de fam.

Tothom té dret a viure.

Però ell, solament ell sab el dolor de la seva vida tancant dintre seu l'amor a Catalunya, l'amor d'un pobre paralític en un ric cant de patriota.

MARIUS

Protegir la premsa nacionalista és fer Pàtria; feu Pàtria, doncs, nacionalistes radicals comprant, llegint y propagant L'INTRANSIGENT Periòdic Nacionalista de joventuts.

El 11 de setembre

AQUEST any no'ns a tocat a nosaltres el rebre; aquest any han rebut ells.

Impossible ressenyar l'entusiasme i totes les festes que s'han cel·lebrat; entre elles fou un gran èxit la de l'Ateneu Democràtic Regionalista del Poble Nou.

Es representà, per la companyia Pons-Comellas, «Un Quefe de la Coronela». Sobressortiren admirablement els senyors Pons i Botey i es feu aplaudir moltíssim la Srta. Comellas, arrodonint tots els demès l'interpretació de la obra.

L'estàtua del Conseller en Cap

Ja a primeres hores de la nit del 10 era gran l'animació i aquesta es convertí amb esclatant entusiasme al apareixer la primera corona. Era la